

SLADKÝ ŽIVOT

A man and a woman are standing together in a room with light green walls and white decorative moldings. The man is on the left, wearing a dark grey tuxedo with a white shirt and a dark tie. He has short brown hair and is looking directly at the camera. The woman is on the right, wearing a long, flowing grey gown with a heavily beaded and sequined bodice. She has long brown hair and is looking slightly away from the camera. A three-bulb chandelier is visible on the wall behind them to the left.

Julia Jamesová
Ledová
kráska

JULIA JAMESOVÁ

LEDOVÁ KRÁSKA

PŘEKLAD

MAREK BLATNÝ

Milá čtenářko,

jak nám ten čas letí! Nedávno jsme přivítali nový rok, a najednou tu máme březen, měsíc, kdy se už můžeme těšit na první jarní hřejivé sluneční paprsky.

A co mám pro vás tentokrát? Opět na vás čeká šest příběhů, tři tajemní šejkové, tři bohatí magnáti, šest dívek, které se zamilují, ale jejich láska není opětována...

V edici Sladký život se můžete těšit na závěrečný díl minisérie od Michelle Smartové Španělovo vykoupení a na první díl minisérie Král pouště s názvem Beduínská královna. V edici Sladký život Duo jsou Regan se svým únoscem Ztracení v poušti, stejně jako Abby, již unesou, ale zachrání ji Jezdec v bílém. O Dianě se říká, že je Ledová kráska, ale je její srdce skutečně tak chladné? A Skye? Ta – ač nerada – přistoupí na Manželovu hru, ve které své srdce prohraje.

A co nakonec? „Život měříme příliš jednostranně – podle jeho délky, a ne podle jeho velikosti. Myslíme víc na to, jak život prodloužit než na to, jak ho opravdu naplnit. Mnoho lidí se bojí smrti, ale nedělají si nic z toho, že sami a mnoho jiných žijí jen položivotem, bez obsahu, bez lásky, bez radosti.“ (Tomáš Garrique Masaryk).

*S láskou,
Váš Harlequin*

Julia Jamesová

LEDOVÁ KRÁSKA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Tycoon's Ring of Convenience

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2018

Překlad:
Marek Blatný

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2018 by Julia James
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-4881-5 (EPUB)
ISBN 978-83-276-4882-2 (MOBI)
ISBN 978-83-276-4883-9 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Žena v zrcadle byla krasavice. Plavé vlasy, stažené z pěkně utvářené tváře do elegantního drdolu, zářivé šedé oči, zvýrazněné drahou kosmetikou, rty obtažené decentní barvou. Na lalůčcích uší a kolem krku se jí třpytily perly.

Ještě několik chvil na ni bez mrknutí zírala. Pak prudce vstala, otočila se a se šustěním dlouhých sukní večerních šatů zamířila ke dveřím ložnice. Déle už to odkládat nemohla. Nikos neměl rád, když musel čekat.

V hlavě se jí v bezútěšné realitě jejího současného života vynořila slova rčení, která vlastně nikdy nezmizela.

„Vezmi si, co chceš,“ říká Bůh. „Vezmi si to a zaplať.“

S polknutím scházela dolů za svým čekajícím manželem. Nu, co chtěla, už si vzala. A teď za to platí. Ach, jak strašně za to platí...

O půl roku dříve

„Jistě si uvědomujete, Diano, že vám teď, když byla poslední vůle ověřena, a při vaší zjevně nemožné finanční situaci, nezbývá než prodat.“

Diana cítila, jak se jí ruce v klíně svírají, ale neodpověděla.

Rodinný právník St. Clairů pokračoval: „Na nejvyšší cenu kvůli špatnému stavu pochopitelně nedosáhnete, ale mělo by vám to vynést dost na poměrně slušné živobyty. Spojím se s realitkou a uvedu kola do pohybu.“

Gerald Langley se usmál způsobem, který nejspíš považoval za povzbudivý.

„Navrhuji, abyste si udělala volno. Vím, že je to pro vás velmi obtížné období. Nehoda vašeho otce, jeho postupné chátrání po těch ranách... a pak jeho smrt...“

Nemusel plýtvat dechem. Dianina tvář ztvrdla jako kámen. „Já to neprodám.“

Gerald se zachmuřil nad zatvrzelostí jejího hlasu. „Diano, musíte se k faktům postavit čelem,“ odtušil se slyšitelnou netrpělivostí. „Na to, abyste si poradila s běžnými náklady na provoz a údržbu Greymontu, nebo dokonce našla kapitál na opravy, které měl váš otec za nezbytné, možná dostatečný příjem z akcií a investic máte, ovšem ten poslední stavební průzkum, který jste si po jeho smrti objednala, ukazuje, že naléhavě nutné opravy, které nelze odložit ani pozdržet, jsou mnohem dražší, než si kdokoli uvědomil. Jednoduše na to nemáte – po uhrazení dědické daně už ne. A to vynechme vnitřní výzdobu. A žádná umělecká díla, která byste mohla prodat, taky nemáte – většiny z nich se zbavil váš dědeček, aby zaplatil dědickou daň, a kvůli zaplacení té své prodal zbytek váš otec.“

Nadechl se.

„Takže bez nějaké extrémně nepravděpodobné výhry v loterii,“ řekl a nyní se v tom ozývala stopa blahosklonnosti, „by vaší jedinou další možností bylo najít nějakého strašně bohatého chlapa s výjimečně velkou peněženkou a provdat se za něj.“

Na okamžik na ní spočinul bezvýrazným pohledem a pak se vrátil k původní niti.

„Jak říkám, spojím se s realitkou a...“

Jeho výraz se změnil na překvapený. Jeho klientka vstávala.

„Prosím vás, neobtěžujte se, Geralde.“ Dianin hlas byl stejně ostrý jako ten jeho. Sebrala svoji kabelku a vykročila ke dveřím kanceláře.

Slyšela, jak se za ní Gerald zvedá. „Diano, ...co to děláte? Ještě toho musíme spoustu probrat.“

Zastavila se a s rukou na klíce se pootočila. Bez mrknutí na něj upřeně zírala. Ale za bezvýraznou tvář v ní zuřila smršť emocí. Ztrátu svého milovaného domova nikdy nepřipustí. Nikdy! Znamenal pro ni vše. Prodat jej by znamenalo zradit stovky let starý odkaz předků a svého otce – oběť, kterou kvůli ní přinesl.

S bodavým pocitem si uvědomila, že Greymont jí poskytl životně důležitý pocit bezpečí a stability, tolik potřebný v době, kdy byla malá a vyrovnávala se s traumatem z toho, že její matka opustila jejího otce i ji samotnou... Ať bude k udržení Greymontu nutné udělat cokoli, ona to udělá.

Cokoli bude nutné.

Když promluvila, nebylo po jejích urputných emocích ani stopy. „Tady už není o čem mluvit, Geralde. A pokud jde o to, co budu dělat – copak to není jasné?“

Na okamžik se odmlčela a potom to vyslovila: „Najdu si strašně bohatého chlapa a vezmu si ho.“

Nikos Tramontes stál na balkoně ložnice své luxusní vily na Azurovém pobřeží, protahoval si široká ramena a pozoroval Nadyu Serenskou, která líně plavala dole v bazénu.

Kdysi se na ni díval rád, neboť Nadya Serenská byla jedna z nejpozoruhodnějších krás současně generace slavných supermodelek a Nikosovi se líbilo být tím jediným mužem, který k ní má přístup.

Vysílal tím jasný signál světu, že to někam dotáhl – že získal obrovské bohatství, které Nadya u svých oblíbenců vyžadovala.

Ale teď, o dva roky později, už její kouzlo vyprchávalo, a bez ohledu na to, kolikrát ho upozornila, jaký jsou fantastický pár – ona se svou charakteristickou ohnivou hřívou, on se svými téměř sto osmdesáti pěti centimetry a zasmušilou tváří, která přitahovala zrovna tolik ženských pohledů jako ta její nádherná mužských –, zatuchlost z jejich vztahu to nevyvětralo. A co hůř, Nadya teď naznačovala – bez obalu a vytrvale –, že by se měli vzít.

I kdyby jí už neměl plné zuby, vzít si ji za ženu nemělo smysl – nepřineslo by mu to nic víc, než co s ní už měl.

A on teď stál o víc než o její rusovlasou krásu, o její status celebrity. Chtěl se v životě pohnout dál, jít znovu kupředu. Dosáhnout dalšího cíle.

Nadya byla jeho trofejní milenka, oslava jeho vstupu do světové plutokracie – jenže to, co teď chtěl on, byla trofejní manželka. Manželka, která završí vše, oč v životě usiloval.

Tvář mu potměněla jako vždy, když se mu myšlenky stočily ke vzpomínkám. Získání obrovského bohatství a všech výhod, které k němu patřily – od této vily na exkluzivním Cap Pierre po jednu z nejkrásnějších a nejslavnějších tvářiček na světě v jeho posteli a nespočet dalších požitků –, představovalo pouze první krok jeho transformace z nechtěné a nemanželské „nepříjemné ostudy“ jeho rodičů, jimiž pohrdal.

Rodičů, kteří ho počali v sobecké bezstarostnosti záletnického románu a zbavili se v okamžiku, kdy se narodil. Svěřili ho do péče pěstounům a popřeli, že by s nimi měl něco společného.

No, však on jim ukáže, že se spletli. Dokáže, že vlastním úsilím dosáhne toho, co mu upřeli.

Tím, že zbohatl – a pořádně – dokázal, že je synem svého záletnického otce, řeckého lodního magnáta, se stejnou kupní silou jako muž, který se ho zřekl. A předsevzal si, že jeho manželství dokáže, že je synem své nevěrné matky, francouzské aristokratky, což mu umožní vstup do stejně výlučných společenských kruhů, přestože nebyl nic víc než její nechtěné nemanželské dítě.

Prudce se odvrátil a zamířil zpět do domu. Podobné myšlenky, podobné vzpomínky byly vždy toxické – a pokaždé hořké.

Dole vylezla Nadya z vody a uvědomila si, že se na ni Nikos už neřádí, nespokojeně našpulila pusku, popadla osušku a zamračila se na opuštěný balkon.

Diana po večeři seděla a pokoušela se nevypadat znuděně, zatímco řečník mlel cosi o kapitálových trzích a rozpočtové politice – věcech, o nich nic nevěděla, a ještě méně se o ně starala. Na oficiálním večírku této cechovní společnosti z londýnské City v jedné z nejhistoričtějších budov ve městě se ocitla čistě proto, že její partner, Toby Masterson, byl starý známý. A také někdo, koho zvažovala jako možného ženicha.

Poněvadž Toby byl bohatý – velmi bohatý – a zdědil obchodní banku. Což znamenalo, že mohl klidně financovat opravy Greymontu. A také by se do něho nemohla nikdy zamilovat – což bylo dobře. V Dianiných jasných šedých očích se objevil stín. Dobře, protože láska je nebezpečná. Ničí lidské štěstí i životy.

Láska zničila štěstí jejího otce, když její matka svého milujícího manžela opustila kvůli jednomu australskému miliardáři, mediálnímu magnátovi, a už se nikdy neobjevila. Ve svých deseti letech Dina zjistila, jak je nebezpečné milovat někoho, kdo vaši lásku třeba neopětuje – ať už šlo o její matku, která ji tu bez

rozmýšlení nechala, nebo o muže, který by jí tím, že ji nemiluje, mohl zlomit srdce stejně, jako je její matka zlomila jejímu otci.

Bohužel věděla, jak ochranným se pak kvůli tomu stal vůči ní. O matku už přišla – a on by nepřipustil, aby ztratila i domov, který tak zbožňovala – milovaný Greymont, jediné místo, kde se po matčině odchodu cítila bezpečně. Život se mohl bolestně změnit – matka, kterou tolik milovala, ji opustila –, ale Greymont byl konstanta, nikdy nezmizel. Vždy bude jejím domovem.

Její výraz získal provinilý odstín. Její otec obětoval svoji šanci na nalezení štěstí v dalším manželství, aby zajistil, že nebude mít syna, který by ji předešel – aby zachoval, že Greymont zdědí ona.

Ovšem jestli měla Greymont svým dětem předat, musela se jednoho dne vdát – a přestože nehodlala riskovat srdce kvůli lásce, jistě si dokáže najít muže, s nímž bude moci vycházet přátelsky a s nímž bude dostatečně kompatibilní, aby se život vedle něj snášel docela příjemně, zatímco budou oba oddáni zachování Greymontu, ne?

Na tváři jí uvázla trocha úzkosti. Potíž byla v tom, že vždy předpokládala, že má na výběr takového muže spoustu času. Jenže nyní, při zoufalé finanční situaci, které čelila, potřebovala najít bohatého ženicha rychle. Což znamenalo, že si nemohla dovolit být příliš náročná.

Očima spočinula na Tobym, který poslouchal řečníka, a cítila, jak jí srdce pokleslo. Toby Masterson byl přívětivý dobrák – jenže byl zoufale, *ale zoufale* nudný. A přestože by Diana nikdy neriskovala manželství s mužem, do nějž by se mohla zamilovat, chtěla přinejmenším někoho, s kým by se jí ta věc s počtím dítěte... nehнусila.

Při pomyšlení na Tobyho obtloustlé tělo na jejím, na jeho vypasenou tvář vedle té její, se tiše otrásla.

Ačkoli se snažila nebýt krutá, bylo jí jasné, že snášet jeho neobratné objímání by ji ničilo...

Dokázala bych to snášet léta a léta – desítky let?

Tahle otázka jí visela v hlavě a bolestně se tam svíjela.

Odtrhla se pohledem, neboť o podobné myšlenky nestála. Očima přelétla po impozantní hodovní síni, plné damaškem pokrytých stolů, mužů ze City ve smokinách a žen ve večerních šatech.

A náhle místo záplavy společensky oblečených mužů bez tváře zjistila, že se z jednoho z nich stal jedinec, sedící na opačné straně stolu kousek od ní. Muž, jehož pohled temných očí s těžkými víčky se upíral na *ni*.

Nikos se pohodlně rozvaloval v křesle, dlouhé prsty obtočené kolem koňakové sklenice, lhostejný vůči řečníkovi, který mu o kapitálových trzích a rozpočtových politikách vykládal věci, které už stejně znal. Jeho myšlenky místo toho patřily osobnímu životu.

Koho si zvolí coby svou trofejní manželku? Za ženu, která se mu teď, když získal obrovské bohatství, které se vyrovnalo bohatství jeho opovrhovaného otce, stane vstupenkou do světa společenských elit jeho aristokratické, leč bezcitné matky. Aby sám sobě, světu a především rodičům, kterým na něm nikdy nezáleželo, dokázal, že se jejich nechtěnému potomkovi daří dobře – dost dobře – i bez nich.

Svraštil čelo. Manželství má být na celý život, ale stál o to – i s trofejní manželkou? Jeho románek s Nadyou vydržel dva roky, než se dostavila nuda. Chtěl by v manželství vydržet déle? Jakmile získá, co mu trofejní manželka nabízí – místo ve světě –, docela dobře se bez ní obejde.

O lásku v tom vztahu určitě nepůjde, neboť ta představovala cit, který mu byl zcela neznámý.

Nadyu nikdy nemiloval a ona jeho také ne – byli si jen navzájem užiteční. Nemilovali ho ani pěstouni, kterým za jeho výchovu zaplatili. Nebyli zlí, jen je nezajímal a teď se s nimi vůbec nestýkal. Pokud šlo o jeho vlastní rodiče... Zkřivil rty, oči mu ztvrdly. Měli snad za to, že v té jejich odporné záletnické aféře jde o *lásku*?

Prudce se v myšlenkách stáhl. Vrátil se k úvahám o otázce své budoucí trofejní manželky. Ovšem nejprve musel ukončit vztahy s Nadyou, která teď byla na nějaké přehlídce v New Yorku. Ještě než poletí zpátky, takně jí to sdělí a poděkuje jí za společně strávený čas – který byl příjemný, což klidně přiznával. Na rozloučenou jí věnuje něco okázalého – její oblíbené smaragdy – a popřeje jí hodně štěstí. Nadya byla na tento okamžik nepochybně připravena a už měla vybraného jeho nástupce.

Stejně jako on teď plánoval, jak vybrat další ženu do svého života.

Nechal svá ramena spočinout na opěradle křesla a znovu si pořádně zavdal koňaku. Tady v Londýně byl pracovně a na téhle akci City byl jen kvůli navazování styků, takže své černé oči nechal tékat po davu stolujících a identifikoval ty, které chtěl oslovit, až únavný řečník konečně domluví.

Právě se chystal skleničku odložit, když se zarazil. Jeho pohled se nečekaně zaměřil na jednu tvář. Na ženu sedící pár stolů od něj.

Až dosud měl výhled na ni zakrytý, když se ale ostatní stolující posunuli, aby měli řečníka před sebou, stala se viditelnou.

Zkoumavě přivřel oči. Byla neobyčejně krásná, naprosto odlišným způsobem než dramatická, ohnivě rudá Nadya. Tato žena byla blondýnka, vlasy stažené dozadu do francouzského copu stejně světlého jako její alabastrová pokožka, jemně utvářená tvář, zářivé, daleko od sebe posazené oči, dokonalé,

rtěnkou zvýrazněné rty. Její krása působila odtazitě a chladně.

Hlavou mu prolétla fráze.

Ledová královna.

A následovala další.

Dívat se, ale nesahat.

A to bylo přesně to, co měl Nikos okamžitě chuf udělat. Přejít k ní, dotknout se svými dlouhými prsty její alabastrové tváře a otočit ji k sobě, cítit pod pátravými bříšky prstů chladný satén její kůže, palci smyslně sklouznout po těch svůdných rtech a sledovat, jak ty světlé oči bez výrazu náhle vzplanou, cítit, jak její ledová glazura pod jeho dotekem taje.

Ten prudký a silný popud jím projel jako nůž. Sevřel skleničku pevněji. V mysli mu vzplálo rozhodnutí. Možná měl teď na seznamu trofejní manželku, to ovšem neznamenal, že ji musel hledat okamžitě. S Nadyou strávil dva roky – nebyl tedy důvod neužít si ještě jeden milostný poměr, než začne po nevěstě pátrat.

A před chvílí spatřil ženu, která bude pro tuto úlohu ideální.

Prostě ideální.

Diana se s jistou námahou odtrhla pohledem a uslyšela, že proslov konečně dospěl k závěru.

„Páni!“ zvolal Toby a vrhl na Dianu omluvný pohled. „Promiň, že tě nutím tohle snášet,“ omlouval se.

Zdvořile se na něj usmála, ovšem před očima měla tvář muže, který ji pozoroval přes několik stolů. Ten obraz jí hořel v hlavě.

Do sněda opálená tvář, z níž číselá síla, černé vlasy, zdobící široké čelo, vysoké lícní kosti, sošný nos a rty řezané způsobem, který ji z nějakého důvodu zneklidňoval – ovšem zdaleka ne tak jako ty temné, černé oči, které na ní spočínuly.

Oči, jejichž pohled stále vnímala, přestože se něj nedívala. Nechtěla. Neodvažovala se.

Cítila, jak její srdce náhle změnilo rytmus, jako by jí někdo do krevního oběhu vstříkl dávku čistého adrenalinu. To pro ni bylo něco zcela nezvyklého, něco, s čím si neuměla poradit. Byla zvyklá na to, že se na ni muži dívali – ale ne na to, jak na tohoto muže sama reagovala.

Přinutila své oči zůstat u Tobyho. Důvěrně známého, přátelského Tobyho, s tou jeho baculatou tvářičkou a obtloustlým tělem. Ve srovnání s mužem, který ji pozoroval, působil chudák Tom ještě vypaseněji a zavalitěji než kdy předtím. Oči jí sklouzly stranou, poklesla na duchu. Cítila se hrozně kvůli tomu, o čem uvažovala. *Vážně* zvažovala možnost, že by si ho vzala jen proto, že je bohatý?

Zachvátil ji pocit viny, že o něm takhle smýšlí, ale bylo to tak. Přiměl ji snad pohled na toho hrozivě znepokojivého fešáka před chvílí, aby si uvědomila, jak nemožné by bylo provdat se za muže, jako je Toby? Ale jestli ne za Tobyho, tak za koho? Kdo by kvůli ní dokázal Greymont zachránit?

Kde ho najdu? A kdy?

Ukazovalo se, že je to těžší, než ve svém zoufalství doufala, a docházel jí čas...

Proslovy konečně utichly, atmosféra v hodovní síni se odlehčila a mezi stoly se objevil všeobecný pohyb, když se stolující začali mísit. Nikos si povídal se svým hostitelem, jedním známým ze City, a nenuceně přiváděl téma hovoru k ženě, která upoutala jeho pozornost. K oné ledové královně...

Kývl směrem k ní. „Co je to za blondýnku?“ otázal se lakonicky.

„Taky ji neznám,“ zněla odpověď, „ale ten chlapík vedle ní je Toby Masterson – Masterson Dubrett, obchodní bankéři. Mám vás představit?“

„Proč ne,“ odtušil Nikos.

Podle jeho zběžného odhadu nic nenaznačovalo, že by pro blondýnku byl její partner u večeře něčím víc – a tento dojem se při představování potvrdil.

„Toby Masterson – Nikos Tramontes z Tramontes Financials. Má prsty ve spoustě věcí. Některé z nich by vás mohli zajímat – a naopak,“ prohlásil jeho hostitel, nechal je tak a šel si popovídat jinam.

Nikos pár minut konverzoval o nudných obchodních záležitostech, které by londýnského obchodního bankéře zaujaly, a potom letmo pohlédl na hosta Tobyho Mastersona.

Ledová královna se na něj nedívala. Nedívala se na něj zcela úmyslně. A on tomu byl rád. Ženy, které po něm jely, ho nudily. Nadya si hrála na nedostupnou – coby jedna z nejkrásnějších žen světa znala svoji cenu a dvořilo se jí mnoho mužů. Nikos si ale nemyslel, že by ledová královna hrála podobnou hru – její rezervovanost byla skutečná.

Díky tomu ho zajímala ještě víc.

Vyčkávavě se zadíval na Tobyho Mastersona a ten požadované představování obstaral.

„Diano,“ zahlaholil bodře, „tohle je Nikos Tramontes.“

Teď se na něj podívat musela, ovšem šedé oči měla nečitelné. Pečlivě nečitelné.

„Těší mě, pane Tramontesi,“ pronesla melodickým, ale chladným hlasem. Mluvila s důvěrně známým přízvukem anglické vyšší třídy a rty jí zkřivil jen docela letmý úsměv.

Úsměv, který jí věnoval Nikos, byl stejně krátký. „Také mě těší, slečno...“ Pohlédl na Mastersona.

„St. Clair,“ doplnil příjmení Masterson.

„Slečno St. Clair,“ zopakoval Nikos a pohledem se vrátil k ledové královně.

Stále měla kamennou tvář, ale on byl přesvědčen, že v hlubinách jejích zářivých šedých očí spatřil